

Per una pastoral de proximitat, creativa i de proposta (I)

Lliçó inaugural del curs 2009-2010.
26 d'octubre de 2009

+ SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA, bisbe auxiliar de Barcelona.

Salutació i memòria agraïda

Amb la meua salutació ben cordial a tots els presents, permeteu-me que comenci aquesta reflexió sobre la pastoral fent memòria obligada i agraïda al benestimat bisbe Joan Carrera, pastor i home proper a les persones i al poble, tot recordant amb emoció la seva proximitat, el seu ardent apostòlic i el seu testimoni evangèlic i fent-me ressò del *legat* que ara fa justament dos anys ens deixava aquí mateix en la seva lliçó inaugural del curs pastoral d'aquest Centre. Entusiasta del Concili Vaticà II, posà de relleu quatre aportacions fonamentals de la renovació conciliar que responien –deia ell– plenament a les nostres aspiracions:

- a) un gran procés de clarificació de les idees i d'endreça eclesial, per a una *Ecclesia semper reformanda* des de la fidelitat,
- b) un oreig de llibertat, manifestació del respecte i defensa dels drets humans,
- c) un gran anhel de reconciliació clarament expressat en la constitució pastoral *Gaudium et Spes*,

d) un retorn a les fonts, que significava que l'Església postconciliar volia també deseixir-se de formes mundanes, d'imatges que, si més no als ulls del poble, la situaven lluny de la sobrietat evangèlica, de la independència del poder polític, de la presència dels pobres, de la denúncia profètica.

A aquestes aspiracions hi afegia l'apunt de quatre valors que podem anomenar substancialment conciliaris:

- a) la capacitat de comprensió i acolliment,
- b) l'opció per la pobresa evangèlica i pels pobres,
- c) el compromís amb la causa de la justícia i de la llibertat,
- d) l'encarnació en la realitat catalana.

I, a l'entremig d'aquestes aspiracions i valors, precisament en el clima en el qual un neix, hi situa l'existència, la identitat i la projecció del Centre d'Estudis Pastoral, mediació que, utilitzant un seny pastoral ordenador que encarrilés tot aquest clima emocional, havia de fer realitat el pas vers

una *pastoral* que fos objecte d'estudi sistemàtic. Hem d'estar molt agraïts a tots els qui amb el seu esforç i dedicació han fet i segueixen fent possible aquest espai de reflexió i de proposta d'acció al servei de l'Església que pelegrina a Catalunya.

Però, sobretot, pel que ens afecta a nosaltres avui, em vull fixar en la densitat i claredat de visió del bisbe Carrera quan *pensa en el futur*, un futur que és el nostre present i, per tant, esperó que ens mogui i animi a fer realitat el que ell proposa mitjançant quatre objectius, tot situant-nos en la dinàmica no de l'instal·lament eclesiàstic, temptació sempre perenne, sinó en el risc assumit des de la confiança d'anar a trobar-nos amb Jesús a la Galilea dels pagans, que és el lloc on ha dit que es volia donar a conèixer: «*Ha resuscitat d'entre els morts, i ara va davant vostre a Galilea. Allà el veureu*» (Mt 28,7). A Jesús que constantment ens demana «què vols que et faci?» –com deia ahir a l'Evangeli del diumenge, dirigint-se al cec Bartimeu–, potser que li demanem que sí, que hi vegem, que el volem veure en el cor de la vida i del poble, entre la gent, allà on estem vivint, treballant, gaudint i patint. El bisbe Joan Carrera conclouïa amb aquesta proposta:

- a) en primer lloc *mantenir la nostra bona tradició*, els valors que ens vénen del passat,
- b) tenir *sentit de missió*, és el que constantment ens estem proposant perquè estem en estat de missió,

c) optar per l'*anunci explícit de l'Evangeli*, testimoniar i parlar amb totes les llengües, en la pluralitat d'àmbits culturals i dirigint-nos a les sensibilitats més diverses.

d) *arribar al cor*, i per arribar al cor, cal partir del cor. El que necessitem és un nou ardor.

Hi ha molta càrrega de fons en aquesta herència, la qual s'afegeix a tot el seu lluminós testimoni de prever i de bisbe. Expressant-li una vegada més, amb la comunió dels sants i la pregària, el nostre afecte i agraïment perquè ens ajuda a pensar i viure la *pastoral* més com una manera de ser que de fer, més un tarannà de proximitat que no un discurs de bones intencions. Crec que, en el fons, ens està dient: «teniu molt per fer i és urgent fer-ho!».

I. Pastoral de proximitat

En un moment en el que parlem molt d'evangelització i ens definim per una *pastoral* missionera, encara hem de fer l'esforç de no pensar tota aquesta opció des d'esquemes de «cristiandat». Avui, la presència dels cristians en una societat laica demana adoptar aquelles actituds i accions de Jesús que pressuposen que hi ha una enorme set de veritat i de llibertat, desig de felicitat, set de Déu i de Bona Notícia. No podem pensar que tothom ja gaudeix de tot això. Per aquest motiu, quan Jesús diu: «*Aneu, anuncieu l'Evangeli a tothom...*» (Mt 28,20) ho fa després d'haver-ho viscut ell mateix per a dur a terme l'encàrrec que ha rebut del

Pare. Mai Jesús diu: «*espereu a que vinguin*». Tot en estat de missió, que surt dels seus cercles per anar a l'encontre de la gent allà on es troba. El gran fenomen de la *inculturació* de la fe manifesta la capacitat receptiva que tenen les persones, els pobles i les cultures d'acollir l'Evangelí, per tal de deixar que els humanitzi i els santifiqui.

1. La «pastoral» és actuar com Jesús, el Bon Pastor

L'actitud de Jesús, Bon Pastor, és la clau d'interpretació de la *pastoral de proximitat* que troba tota la seva explicació en la sol·licitud per les ovelles, per totes les ovelles, però amb una especial predilecció per les més pobres, allunyades i esgarriades, fins el punt de donar tota la prioritat pastoral d'anar a buscar la que s'ha perdut. I amb quin amor la tracta quan l'ha trobada! Una pastoral, perquè sigui autènticament missionera, té en compte cada moment aquesta prioritat que es converteix amb referent per a tota la resta d'accions. Cert que tot això pres amb seriositat posa en qüestió moltes coses de les que fem i ens orienta quasi instintivament a un retorn a l'Evangelí per a veure el que realment estem anunciant i el temps que hi estem invertint.

2. Qui és el meu pròxim?

El paradigma el tenim en la resposta que dona Jesús quan se li fa aquella pregunta del mestre de la Llei que resulta tan decisiva: «*I, qui és el meu pròxim?*» (qui són els altres a qui he d'estimar?) (Lc 10, 25-37). El Papa Benet XVI, a la segona part

de l'encíclica *Deus caritas est* diu que «no es pot promoure la humanització del món renunciant, de moment, a comportar-se de manera humana. A un món millor es contribueix només fent el bé ara i en primera persona, amb passió i on sigui possible, independentment d'estratègies i programes de partit. El programa del cristià –el programa del bon Samarità, el programa de Jesús– és un «cor que veu». Aquest cor que veu on necessita amor i actua en conseqüència» (n. 31b).

2.1. La parròquia: presència prope- ra de l'Església

Hi ha preocupació per la proximitat, per exemple, quan es parla de *remodelació de parròquies*. La remodelació de parròquies no es pot fer en detriment del servei de proximitat del poble cristià, especialment en relació als cristians ocasionals, aspecte que en aquest moment no podem desestimar de cap manera, perquè té molta importància des de la pastoral. Són els qui vénen, no fa falta anar-los a buscar, però han de ser acollits i iniciar un nou tipus d'aproximació, escoltant-los, informant-los, oferint-los el que han perdut o mai no havien tingut consciència d'haver adquirit. Això suposa fer hores a la parròquia, estar realment disponible per a la gent que ve i atendre'ls de la millor manera. Pensem com ho feia Jesús quan es trobava amb persones que atenia d'una forma individualitzada. Hi invertia temps. El reagrupament de parròquies, a més de ser un risc per a la proximitat, té el perill que es perdi tot el contacte amb els cristians senzills i desapareguin certs referents,

que ho són també a nivell secular perquè formen part del conjunt del ser del poble.

En una o altre tendència el que s'ha d'assegurar sempre és: 1) recuperar el dinamisme missioner, b) constituir una comunitat cristiana suficientment nombrosa perquè sigui viva i dinàmica i 3) assegurar i mantenir una relació de proximitat amb tothom.

Una qüestió fonamental, entre altres i que sempre s'ha de tenir en compte és la que es refereix a la *inserció de la parròquia en la societat*. És evident que la parròquia no té una finalitat en ella mateixa, sinó que és l'*Església entre les cases*, és a dir, està encarnada en la vida de la gent i està al servei del món en el qual se situa.

Amb tot, degut a molts fenòmens nous i especialment a la cultura de la *mobilitat* i la del *subjecte*, hem d'imaginar pistes noves sobre les quals caminar, però en aquest procés s'hi han d'implicar al màxim tots els cristians. Això significa que la nova parròquia ha de tenir necessàriament una coloració comunitària accentuada i mai concebre-la com una *estació de serveis* on cadascú pren el que vol, paga i se'n va. L'eclesiologia del Vaticà II ens convida, i la litúrgia sobretot, a posar l'accent sobre el fet que els sagraments no són celebracions privades i a gust del qui les sol·licita, sinó que hi està implicat tot el Poble de Déu i comporten una dimensió fonamentalment comunitària. El Codi de Dret Canònic defineix la parròquia com una *comunitat de fidels*.

Per tant, construir la parròquia com a comunitat i en funció d'una *pastoral de proximitat*, és posar l'accent sobre les *persones* que la formen, és promoure *relacions humanes* que ens impliquen mútuament i fan que la parròquia sigui un lloc en el qual s'aprecia trobar-se per celebrar junts, per compartir, per servir i projectar-se a la missió. Això mentalitza i afavoreix el compromís dels parroquians en la vida parroquial, fent d'ells no uns membres passius o consumidors, sinó els qui viuen en la *comunió* i participen de la mateixa *missió*.

2.2. La predicació «aproxima» la persona a la Paraula

Una de les lectures que més em van impactar de jove i que sempre recordo amb afecte és l'*homilia* del pastor Martin Luther King titulada «Ser un bon pròxim», on responent a la problemàtica de la discriminació racial exposa amb força la paràbola del bon Samarità (cf. *Lc 10,25-37*) i aprofundeix en els detalls que hi ha. El qui fa la pregunta, diu, és un jurista, un expert en la llei i el que vol és justificar-se i demostrar que la resposta que Jesús li havia donat abans sobre el que hi ha escrit a la Llei no era prou completa. En definitiva, volia conduir el debat a una discussió teològica abstracta. Però, Jesús decideix no deixar-se atrapar per la paràlisi de l'anàlisi, agafa la pregunta al vol i la deixa caure entre Jerusalem i Jericó.

Tots coneixem la paràbola i sabem que després d'entrar en escena els tres personatges que topen amb el ferit, dos que passen de llarg i un

que l'atén acostant-se a ell amb delicadesa i amor, és Jesús el qui formula la pregunta decisiva: «*Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?*» (v. 36).

L'habilitat pedagògica de Jesús fa que la resposta que dona el mestre de la Llei sigui l'única possible, no en el terreny que ell buscava sinó en el de la proposta que Jesús li oferia. No va poder dir altra cosa que s'havia comportat com a pròxim «*el qui el va tractar amb amor*» (v. 37). I, en la línia no de la discussió teòrica, sinó de l'actuar en la vida, la proposta de Jesús és clara i decisiva: «*Vés, i tu fes igual*» (v. 38)

*¿Quina transformació interior provoca Jesús? I, probablement ¿quin trastorn politico-religiós ambiental entre els jueus quan els posa com exemple un samarità? És una qüestió que toca els fonaments del seu plantejament, com també pot tocar els nostres quan ens blindem en les nostres seguretats i no confiem. Benet XVI, a la seva encíclica *Deus caritas est* diu que «l'activitat caritativa cristiana no és un mitjà per transformar el món de manera ideològica i no està al servei d'estratègies mundanes, sinó que és l'actualització aquí i ara de l'amor que l'home sempre necessita. L'amor és gratuït; no es practica per obtenir altres objectius» (n. 31b i c).*

El comentari de Martin Luther King a la paràbola esmentada fa que ens plantejem la qüestió de fons que toca la fibra de la conversió personal, l'alternativa davant la qual es-

tem constantment situats. És possible que el sacerdot i el levita passessin de llarg per molts motius, entre ells el deure religiós, la pròpia reputació personal i de classe, la por, la desconfiança. Per això, probablement es van fer aquesta pregunta quan es van trobar davant el ferit: «*Què em passarà a mi si em paro a ajudar-lo?*». En canvi, el samarità mogut per l'amor va invertir la pregunta: «*Què li passarà a aquest home si jo no l'ajudo?*». El samarità estava compromès en un altruisme perillós, tant que s'ha guanyat en la tradició cristiana el qualificatiu de «bo». És que el samarità era bo perquè havia fet, de la preocupació pels demés des de l'amor, la *primera llei* de la seva vida.

El miracle de la proximitat que salva arriba en el moment en el qual jo prenc la decisió d'aproximar-me, quan és tota la comunitat la qui és capaç de fer aquest pas solidari i quan viu de la sensibilitat per fer-ho i troba en Jesús l'ardor per viure-ho. Per això hem de mesurar les paraules de l'Evangeli i veure el gest que Jesús demana i valora quan, parlant del samarità, l'evangelista Lluç diu: «*anava de viatge, va arribar a prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides...*» (v. 33-35). Vet aquí un estil pastoral, una forma no sols de fer, sinó de ser, que és el que interessa i perdura.

2.3. La proximitat mitjançant el tracte

Treballar la proximitat en la pastoral és avui més que una urgència. De l'Església n'hi ha qui només entenen determinats gestos, encara que

es facin innombrables esforços. Hi ha una imatge deteriorada d'Església que només pot ser refeta per una recuperació de la credibilitat que neix del testimoni evangèlic proper, farcit d'aquella humanitat que mostra els cristians com a gent de bon tracte, tal com l'apòstol Pau ho demana als cristians de Filipos quan els diu: «*Que tothom us conegui com a gent de bon tracte*» (Fl 4,5). Pau vol respondre a una situació de distanciament a causa de distints punts de vista en qüestions eclesials. El prec de l'apòstol té una evident dimensió comunitària i reflecteix la necessitat de l'amabilitat en les seves relacions humanes «*perquè el Senyor és a prop*», dirà.

2.4. Humanitzar des de la proximitat

Fa quatre anys, el bisbe Pere Casaldàliga, quan va rebre el Premi Internacional Catalunya, tot i agraint la deferència que s'havia tingut amb ell, va deixar un missatge molt clar situant l'Església en estat de missió i posant de relleu que «humanitzar la humanitat és tasca de la missió de tots, de totes, de cadascú i cadascuna de nosaltres». Citant a Joan Maragall, el gran poeta humà i humanista de Catalunya, deia d'ell que formulava lúcidament un pressupòsit de tota fe religiosa: «Home sóc i és humana ma mesura/ per tot quan pugui creure i esperar». I diu el bisbe Casaldàliga: «Per a la nostra fe cristiana, el mateix Déu es va encaixar en la mesura humana de l'home Jesús de Natzaret».

Per això, i afirmant que l'objectiu del diàleg interreligiós és el d'*humanitzar la humanitat en nom de Déu*,

dirà que «és hora de creure en unitat plural en el Déu de la vida i de l'amor, i de practicar la religió com a justícia, servei i companyia. La tasca primordial i comuna d'humanitzar la humanitat es fa *practicant la proximitat*. La humanitat s'humanitza amb l'aproximació humana de cada persona i de cada poble. M'he de fer pròxim descobrint el pròxim, acollint-lo, donant i donant-me al seu servei, sense fer accepció de persones i sense por de contaminar-me amb un samarità heterodox. Només estimo el pròxim en la mesura en què surto –lliure, obert, solidari–, a trobar-lo, acostant-m'hi, acostant-lo a mi».

2.5. Sentir el germà com «un que em pertany»

Quan als inicis d'aquest mil·lenni, Joan Pau II ens proposava l'espiritualitat de comunió en la seva Carta apostòlica *Novo Millennio Ineunte*, ho feia convidant-nos a aixecar el cor vers el misteri de la Trinitat, «la llum de la qual ha de ser reconeguda en el rostre dels germans que estan al nostre costat» i a «sentir el germà de fe com un que em pertany, per oferir-li una veritable i profunda amistat, tot descobrint primordialment allò que hi ha de positiu en ell per tal d'acollir-lo i valorar-lo com un do per a mi. En definitiva, «saber donar espai al germà, portant les càrregues els uns dels altres (cf. Ga 6, 2)» (Joan Pau II, *NMI*, 43).

¿No és aquesta l'actitud pastoral de proximitat que més hem de fer nostra avui, tant a nivell individual com comunitari, el llenguatge que tothom pot entendre, el signe que pot

resultar més creïble, enmig de la laïcitat en la qual vivim? Hem d'estar preparats, molt preparats pel contingut del missatge que transmetem, però també ens ha de preocupar la manera com el fem arribar, els mitjans que utilitzem, l'actitud amb la qual el comuniquem.

Però molt especialment,

- *¿com viure-ho en la nostra era digital quan un jove ja passa més temps davant l'ordinador que davant del televisor, i no com a subjecte passiu, sinó interactiu, obert a mils finestres que no tenen cap tipus de limitació, amb missatges que van i vénen, amb amics i amigues virtuals que van substituïnt els reals?*
- *¿com fer-nos pròxims a ells i a tantes altres persones que tenen dret a rebre l'Evangelí i escoltar-lo, quan l'oportunitat de trobar-se amb Jesús mitjançant la nostra proximitat, els obria a un nou sentit de la vida?*

3. L'aproximació pastoral des dels Mitjans de Comunicació Social

A Roma, en el recentencontre de bisbes ordenats dins d'aquest any, Mons. Claudio Maria Celli, president del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, ens deia que, a més de la relació humana directa (que mai no haurà de desaparèixer), hem de donar prioritat a especialitzar-nos i fer que els agents de la pastoral s'hi especialitzin en comunicació, ja que la dimensió global que ha agafat permet arribar a tothom

sens cap tipus de limitació. *¿Com ho podem i ho volem fer perquè l'anunci de l'Evangelí impregni de contingut i d'esperit els mitjans de comunicació?* Ens feia veure que des de les diòcesis no hi ha massa demanda en aquest aspecte i sí en altres determinats tipus d'estudis que no mostren d'entrada una prioritat d'aproximació pastoral. Ens convidava a afavorir cada dia més l'interès per a ser bons comunicadors, mediació necessària perquè l'Evangelí sigui anunciat i testimoni.

Aquesta preocupació, tan humana i d'inquietud cristiana alhora, ens porta a plantejar la importància d'anar a l'essencial i connectar directament amb Jesús i l'Evangelí, per aprendre d'ell el que significa optar cada dia per una pastoral de la proximitat. En Jesús tenim el model de referència, model que al llarg de la història han seguit innumbrables sants i santes, molts d'ells, com nosaltres, homes i dones de la nostra terra.

Tanmateix, hem de tenir clar que l'opció de proximitat li va suposar a Jesús un risc i un cost, i el va acceptar! Per aproximar-se, a Jesús se'l va tractar de pecador, de golafre, de bevedor, de malalt mental, d'endimoniat, però mirem com quedaven les persones a les que ell s'apropava: pensem en la samaritana, en Zaqueu, en Nicodem, els deixebles, els malalts, els endimoniats, els pecadors, les prostitutes, les dones, les viudes, els infants, els mestres de la Llei, etc., i fins i tot els pagans. Com els alaba la seva fe, la seva humilitat, la seva sinceritat. Com els fa arribar l'amor

i el perdó misericordiós de Déu, com els cura de tota malaltia física o psíquica. Sempre des de la humilitat del servei i des d'una opció d'amor sens límits.

4. *Aproximar-se: un risc i un cost*

Ens ha d'ajudar la lliçó d'un Jesús que accepta el *risc* de perdre prestigi, de minvar en reconeixement públic, de ser incomprès, ridiculitzat i calumniat. I més encara, també accepta un *cost*, que és el desgast de la seva persona, l'oposició sistemàtica per molt bé que ho faci, la persecució encoberta i manifesta, fins, per la denúncia d'anar contra Déu i contra el poder polític, la creu feixuga i injusta de la pena de mort. Tot això, ho rep pel fet d'aproximar-se i estimar com Déu li ha dit que estimi. Però sap més que ningú que Déu, el Pare, l'estima i està en les seves mans, per això la darrera paraula, la que aproximarà definitivament Déu i l'home, serà la Resurrecció, la vida que mai no s'acaba.

En la pastoral, des de la més ordinària fins la que exigeix paraules i gestos públics significatius, ens haurem de demanar sempre si el fet d'aproximar-nos a l'altre en nom de Jesús, com expressió de fe en la seva encarnació, suposa avui per a nosaltres un *risc* i un *cost*. ¿Quin *risc* i quin *cost*? Jesús ho va deixar ben clar quan va dir que «*el criat no és més important que el seu amo; si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres*» (Jn 15, 20).

El n. 3 de les resolucions del Concili Provincial Tarraconense diu: «El Concili Provincial Tarraconense se

sent interpel·lat pel distanciament mutu entre l'Església i molts homes i dones del nostre país, tant si es tracta d'individus com de practicants ocasionals. Per això recomana als centres de teologia i de pastoral l'estudi d'aquests processos i de les seves causes i conseqüències». Demana estudiar, entre moltes altres, les causes «que es pugui atribuir a deficiències dels mateixos cristians o de les maneres de fer eclesiològiques».

Això ens toca de prop i està a la nostra mà començar a acurtar aquest distanciament o a eliminar-lo del tot proposant-nos viure la pastoral de proximitat mitjançant una revisió fonda d'actituds i d'inèrcies. Per això diu que «cada comunitat prendrà consciència dels processos d'allunyament que l'afectin, per tal d'actuar en conseqüència».

El Centre d'Estudis Pastorals pot ajudar molt i ha d'ajudar molt, com també la teologia i la pregària, però és primordial el que el mateix Concili Provincial Tarraconense demana en els números següents a la vida religiosa, a cada cristià i, especialment, als pastors: «que anunciïn Jesucrist salvador amb un gest i amb un llenguatge capaços de comunicar la tendresa i l'amor de Déu» (CPT, 4-6).

Vull afegir un darrer apunt de cara a treballar pastoralment la proximitat des de *la comunicació de la tendresa i l'amor de Déu*, ara que ho he centrat molt en l'aproximar-se a l'altre com a compromís prioritari. Però, no podem renunciar al nostre *compromís social* que s'orienta de

forma especial a la terra, al país que ens ha vist néixer i que estimem. No és aquest un amor diferent, perquè estimar la pròpia terra és estimar les persones i respectar l'entorn que és el seu hàbitat. Aquí, també per part dels cristians, hi ha un deure, una vocació d'aproximació treballant pel bé de tots.

El document dels bisbes catalans *Arrels cristianes de Catalunya* parla ben al començament d'«amor i servei a Catalunya».

«Resulta fonamental per a nosaltres –diuen els bisbes– començar fent referència a l'amor a Catalunya, com a part i forma de l'amor al proïsme. Es tracta de la solidaritat bàsica amb les persones del nostre entorn, no només en la seva dimensió individual, sinó també en la seva realitat social». Aquest *amor al proïsme* té les seves concrecions: és l'amor a un poble amb una identitat, amb una cultura i amb una llengua, vehicles perquè l'aproximació sigui possible. A quinze anys de l'esmentat document *Arrels Cristianes de Catalunya*, es ben necessari continuar aquesta reflexió per tal d'il·luminar el moment present, tot deixant-nos guiar per l'Evangeli, i tractant d'aprofundir i proposar tot allò que ens edifiqui com Església i esdevingui un bé per a la nostra societat. ¿Com estan aquestes arrels? ¿Com les cuidem i enfortim? ¿Quina vida tenen? ¿Quina vida comuniquen?

5. Aproximar Crist allà on no és conegut o se l'ha oblidat

A partir d'aquesta realitat que ens configura i per la que sempre hem

de vetllar, nous temps demanen noves respostes. El *Pla pastoral de l'arxidiòcesi de Barcelona*, que entre tots estem convidats a dur a terme en aquests propers dos anys, proposa un *esforç d'aproximació* des de tres grans objectius o perspectives, que si ens ho prenem seriosament, ens poden apropar a moltes realitats i persones que potser n'estem allunyats com a individus i també de forma col·lectiva.

Hem de sortir de nosaltres mateixos, dels nostres propis esquemes i comoditat i, amb *actitud missionera*, obrir-nos i apropar-nos a la *Paraula de Déu*, a les persones que pateixen la crisi econòmica i als immigrants que, en tant gran nombre, hem d'acollir i ajudar a participar en les nostres comunitats.

Tenim l'oportunitat de fer-ho i amb l'estil pastoral propi de Jesús que en el seu tarannà senzill i proper, perquè ho vivia, mostrava com apropar-se a Déu, el Pare; com fer-se pròxim del qui està amb més necessitat; i com acollir el foraster perquè s'integri i participi plenament en la vida de la comunitat cristiana.

Vaig sentir dir a un capellà: *¿com ho podríem fer perquè els cristians ens convertíssim?* I afegia: em penso que som els qui ho tenim més mal de fer! *¿Com podrem anar als altres, els qui encara no han rebut l'anunci o els hem d'anar a convidar que retornin?* Segurament ho hem de fer tot a la vegada i amb un gran equilibri i seny pastoral.

No fa massa, en la pregària, vaig redescobrir un text de la carta als

Romans que em va impactar per la forma amb què sant Pau ho exposa: «Per això, puc gloriar-me en Jesucrist del meu servei a Déu; i només gosaré parlar d'allò que Crist ha realitzat a través meu perquè els pagans acceptessin la fe: ell s'ha valgut de la meua paraula i de la meua acció, acompanyades del poder d'obrar senyals i prodigis i de la força de L'Esperit de Déu. D'aquesta manera he anunciat plenament l'evangeli de Crist, des de Jerusalem i per tot arreu fins a Il·líria. Però he tingut com a punt d'honor d'anunciar l'evangeli només allà on el nom de

Crist no era conegut, per tal de no edificar sobre els fonaments posats per un altre; en això segueixo el que diu l'Escriptura: *Hi veuran els qui no l'havien sentit anunciar, comprendran els qui no n'havien sentit parlar*» (Rom 15, 17-21).

Quin exemple de pastoral de proximitat, botó de mostra de la manera com la primera Església i la de tots els temps ha fet tot el possible per a ser fidel a l'encàrrec de Jesús d'anar a tots els pobles i «anunciar l'evangeli a tot-hom».